Nova evangelizacija na djelu

TISUĆE KILOMETARA I BROJNA SRCA - BOŽJA RIJEČ NIJE OKOVANA!

Od 9. do 16. listopada 2026. Dr. fra Ivo Pavić boravio je u Španjolskoj, gdje je po peti put došao na poziv župnika, uz blagoslov njihovih biskupa.

Svoj evangelizacijski put započeo je na Tenerifima, jednom od Kanarskih otoka, gdje je sudjelovao kao glavni propovjednik na 32. regionalnoj skupštini Katoličke karizmatske obnove (KKO).

Nakon Tenerifa, svoje je poslanje nastavio u Barceloni i Madridu, gdje je vjernicima naviještao Evanđelje, pozivajući ih na kajanje. Jer bez dubokog i ozbiljnog kajanja nema promjena.

Ovo je putovanje bilo obilježeno zahtjevnom organizacijom i velikim udaljenostima. Trebalo je samo prijeći više od 4.200 kilometara zračne udaljenosti od Bosne i Hercegovine do prve postaje, Kanarskih otoka, smještenih u Atlantskom oceanu, uz obalu sjeverozapadne Afrike.

Kongres je bio poseban i po tome što se ovdje prvi put propovijedalo na hrvatskom jeziku.

Unatoč velikim udaljenostima, brojnim putovanjima i fizičkim naporima, cilj ovoga evangelizacijskog putovanja bio je približiti ljude Isusu Kristu i pomoći im da u svojem životu iskuse Njegovu živu prisutnost.

TENERIFE: SNAŽAN IZLJEV DUHA SVETOGA

Prva postaja ovog putovanja već je na samom početku donijela snažna svjedočanstva i trenutke duboke molitve, najavljujući dane ispunjene vjerom, nadom i djelovanjem Božje milosti. Nakon sedmosatnog putovanja s presjedanjem u Madridu, stigao je na Tenerife, gdje je u *Puerto de la Cruz* započeo prvi susret s vjernicima.

Kanarski otoci (foto: Google maps)

Kanarski otoci - Tenerife, grad Puerto de la Cruz (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Već prije samoga početka kongresa, dogodio se poseban trenutak. Gospođa koju dotad nismo poznavali, pričala je okupljenima kako je na televizijskom katoličkom kanalu *María Visión* gledala intervju s fra Ivom, neprestano poticala organizatore da upravo njega pozovu kao gosta ovogodišnjega kongresa. Tako je susret započeo svjedočanstvom o tome kako Bog djeluje i prije nego što čovjek stigne na određeno mjesto. Sjeme je bilo posijano mnogo ranije – sjeme Božje riječi koja tiho ulazi u ljudsko srce.

Kanarski otoci, Tenerife - Kongres KKO (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Dvorana je bila ispunjena do posljednjega mjesta. Na kongresu se okupilo više od 800 sudionika, pristiglih sa svih osam Kanarskih otoka, ali i iz različitih dijelova španjolskoga kopna. Među njima je bilo i osam svećenika, kao i brojni vjernici koji nisu pripadali lokalnoj zajednici KKO. Posebno je bilo lijepo vidjeti i one koji su na susret došli na poziv svojih prijatelja, kao i one koji još nisu upoznali Božju ljubav.

Susret je započeo izlaganjem Presvetoga Oltarskog Sakramenta. U procesiji su vlč. Isidoro Hernandez, duhovni savjetnik KKO, izložili Presveti Oltarski Sakrament, stavljajući Isusa u središte svega što će se događati tijekom sljedećih dana.

Pod geslom kongresa: „Primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci” (Dj 1,8), voditelj je započeo je niz od šest predavanja raspoređenih tijekom trodnevnoga susreta.

Kanarski otoci, Tenerife - Kongres KKC
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Božji projekt – čovjek je stvoren za vječnost

Prvo predavanje bilo je posvećeno temi „Božji projekt ili Božji plan". Govorio je o čovjeku kao kruni Božjega stvaranja, koji nije stvoren slučajno, nego s određenim ciljem: pozvan je živjeti u ljubavi i zajedništvu s Bogom te postati dionikom vječnoga života.

Međutim, grijeh udaljava čovjeka od njegova izvornog plana. Zato se čovjek treba boriti protiv grijeha i dopustiti Bogu da obnovi njegovo srce. Crkva je također dio Božjega projekta. Kroz Crkvu i sakramente Bog obnavlja i ozdravlja čovjeka, poziva ga da se vrati životu u zajedništvu s Njim.

Posebno je u predavanju pozorio na opasnost da se suvremeni čovjek previše zaokupi zemaljskim projektima, karijerom, poslovima, hobijima, svakodnevnim brigama itd., tako da zaboravi ono najvažnije – Božji plan za svoj život, da zaboravi dušu.

Bile su to snažne riječi kao opomene ali i poziv na duhovno buđenje, na ponovno otkrivanje vlastitoga plana i smisla života. Jer čovjek nije stvoren za prolazno, nego za ljubav, zajedništvo s Bogom i vječnost.

Živjeti trajnu Pedesetnicu

Drugo predavanje popodne, bilo je posvećeno temi „Živjeti trajnu Pedesetnicu"**.**
Prije nego što je govorio o ovoj temi, podsjetio je sudionike na važnost molitve. Potaknuo ih je da svoje svakodnevne obveze prožmu molitvom i tako ostanu u stalnoj povezanosti s Bogom. Jer kroz molitvu dolazi Duh Sveti. A duša molitve je pažnja.

„Bog uvijek misli na nas", poručio je, podsjećajući nas da nikada nismo zaboravljeni niti prepušteni sami sebi. Ako Bog neprestano misli na nas, i mi smo dužni neprestano misliti na Njega, a upravo se to događa kroz izgovaranje kratkih molitvenih zaziva tijekom dana.

Predložio je nekoliko kratkih molitava koje vjernici mogu ponavljati u različitim trenutcima tijekom dana:

- ✓ Isuse moj. Radosti moja. Ne ostavljaj me!
- ✓ Bože, nauči me da te volim!
- ✓ Gospodine, udijeli mi novo srce.
- ✓ Daj mi Bože sebe!
- ✓ Gospodine, sačuvaj me od vječnih muka!
- ✓ Moj Isuse, milosrđe!
- ✓ Bože, ne daj da danas sagriješim!
- ✓ Oče, Tebi je sve moguće!
- ✓ Isuse, dahni u mene Duha Svetoga!

Govoreći o trajnoj Pedesetnici, objasnio je kako se djelovanje Duha Svetoga ne odnosi samo na povijesni događaj Pedesetnice, nego da Duh Sveti i danas neprestano djeluje u Crkvi i životima vjernika.
Posebno je istaknuo važnost liturgije i euharistije. Tijekom svete mise svećenik zaziva Duha Svetoga na darove. Običan kruh postaje Isusovo tijelo a vino Isusova krv. Duh Sveti se također spušta i na vjernike koji mu otvore srce.

Spomenuo je na kraju i učenje pape Benedikta XVI. o euharistiji kao izvoru i vrhuncu života Crkve, povezujući euharistijsko slavlje s trajnim djelovanjem Duha Svetoga. Svaki je vjernik pozvan osobno iskusiti Njegovu prisutnost i dopustiti Mu da preobrazi njegov život. To zahtijeva ustrajnu molitvu, ozbiljno kajanje, odricanje od grijeha.

Kanarski otoci, Tenerife - Kongres KKO (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Pozvani smo, dakle, ne samo povremeno spominjati Pedesetnicu, nego je živjeti svakoga dana, dopuštajući Duhu Svetomu da nas vodi, obnavlja i osposobljava, mijenja. Jer smisao kršćanskog života jest stjecanje Duha Svetoga.
Prvi dan završio je svetom misom koju je s narodom slavilo osam svećenika. Oni su također tijekom cijeloga dana slušali nagovore i bili i na raspolaganju vjernicima za savjet ili ispovijed.

Ozdravljenje i oslobođenje – Put prema unutarnjoj slobodi

Drugoga dana kongresa, vjernici su imali priliku pripremiti se za sakramenat ispovijedi. Nakon toga uslijedila je sveta misa koju je predslavio mons. Eloy Albert Santiago biskup, biskupije *San Cristóbal de La Laguna* na Tenerifima.

Kanarski otoci, Tenerife - Kongres KKO (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Kanarski otoci, Tenerife - Kongres KKO (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Nakon svete mise biskup se morao vratiti jer zbog obveza nije mogao ostati do kraja programa. Na kraju je srdačno pozdravio gosta i voditelja, pruživši mu svoju podršku i ohrabrenje u njegovu evangelizacijskom poslanju i radu među vjernicima.

Poslijepodnevno predavanje drugog dana bilo je na temu „Ozdravljenje i oslobođenje”**.** Voditelj je govorio o koracima koji čovjeku mogu pomoći na putu prema ozdravljenju:

- ✓ Moliti se Bogu za zdravlje. Jer On daje zdravlje.
- ✓ Pristupiti ispovijedi kao sakramentu ozdravljenja.
- ✓ Oprostiti srcem znači udahnuti ozdravljenje.
- ✓ Prikazati svetu misu za svoje zdravlje. Jer misa je gozba ozdravljenja.
- ✓ Dati financijsku pomoć nekom siromahu i zamoliti ga neka moli za tvoje ozdravljenje.
- ✓ U svojoj bolesti moliti za ozdravljenje drugih bolesnika.
- ✓ Posjetiti liječnika i potražiti potrebnu medicinsku pomoć. Liječnik pomaže a Bog liječi.

Sve ove primjere voditelj je pokrijepio ozdravljenjima koja su se istinski dogodila kada se držalo ovih koraka.

Zbog velikoga broja ljudi i iznimne vrućine klimatizacijski uređaji nisu uspijevali dovoljno rashladiti prostor pa su otvoreni veliki prozori dvorane. Primijetili smo da i ljudi iz susjednih zgrada izlaze na svoje balkone i sjedaju kako bi čuli što se događa, te slušali riječi koje su dopirale iz dvorane.
Bio je to prizor koji je govorio sam za sebe: dok se molitva nastavljala, osluškivali su što se govori u dvorani.

Podsjetio je i na to da ozdravljenje ne dolazi uvijek onako kako mi želimo. Ako se ne dogodi, potrebno je prihvatiti bolest, strpljivo nositi svoj križ i prikazivati svoju patnju Bogu za spasenje svoje duše i dobro drugih.
Ono što se dogodilo nakon nagovora teško je opisati običnim riječima.
Svi su ostali sjediti na svojim mjestima. Unatoč velikoj vrućini, pogledi okupljenih ostali su uprti prema propovjedniku. U dvorani se osjećala duboka sabranost.

Prema prvotnom rasporedu nakon nagovora, trebao je uslijediti jednosatni odmor, nakon kojega bi održao još jedan nagovor. Međutim, dogodilo se nešto posve drukčije. Vidjevši da ljudi ne odlaze i da je cijela dvorana ostala uronjena u molitvu, voditelj je odlučio moliti konkretno za ozdravljenje i oslobođenje prisutnih.

Tada su uslijedili trenutci koji su duboko dirnuli mnoge prisutne. Na mnogim licima pojavile su se suze, a neki su bili vidno dirnuti tijekom molitve. U ozračju slavljenja Boga mogao se čuti i dar molitve u jezicima. Kanarski otoci, Katalonija, Madrid, Valencija, Galicija, migranti iz Afrike, Venecuele, Kolumbije – ljudi različitih podrijetla, jezika i životnih priča bili su okupljeni u istoj molitvi, ujedinjeni u Duhu Svetome.

Budući da su okupljeni i dalje željeli ostati u molitvi, organizatori su odlučili ponovno izložiti Presveti Oltarski Sakrament kako bi mogli se klanjati Isusu i slaviti ga duboko u noć. Bio je to trenutak u kojemu se više nije gledalo na sat ni na predviđeni raspored. Ljudi su jednostavno željeli ostati u Isusovoj prisutnosti.

Krštenje u Duhu Svetome i poslanje

U nedjelju, posljednjega dana kongresa, govorio je o svojoj omiljenoj temi: Krštenje u Duhu Svetome (KDS) i krštenje u Ognju, te o poslanju sudionika kongresa**.** Teološki je objasnio značenje KDS, i ognjem povezujući ove milost sa sakramentima krštenja i krizme, tj. s oživljavanjem ovih sakramenata. Zatim je molio zajedničku molitvu da sudionici dožive KDS i krštenje ognjem.

Kršćanski život nije poziv na pasivno promatranje Božjega djelovanja, nego na osobni susret s Bogom koji mijenja srce i osposobljava čovjeka za svjedočenje. Darovi Duha Svetoga nisu namijenjeni samo osobnom duhovnom iskustvu, nego i služenju drugima te izgradnji Crkve.

Završno nedjeljno euharistijsko slavlje bilo je kruna cijeloga kongresa.
U propovijedi je polazeći od evanđeoske slike gozbe na koju Gospodin poziva sve ljude, podsjetio da smo svi pozvani na zajedništvo s Bogom, ali da taj poziv traži i naš osobni odgovor.

Okupljenima je postavio pitanje koje je mnoge potaknulo na duboko preispitivanje: **„Jeste li dostojno odjeveni za gozbu?"**
Odjeća o kojoj je govorio je vjera, a vjere jake nema bez Duha Svetoga. Vjera nas vodi prema vječnom životu, a Duh Sveti osposobljava nas da tu vjeru živimo.

Na koncu propovijedi pozvao je sve sudionike kongresa i na ponizno služenje u svojim župama, obiteljima i zajednicama. Jer istinsko duhovno iskustvo ne završava molitvom, nego se nastavlja u svakodnevnom životu – u ljubavi, služenju, praštanju i spremnosti da bližnjima budemo svjedoci Kristove ljubavi. Poslije mise svi su svećenici polagali ruke na okupljene vjernike, moleći za njih u Ime Isusovo.

Po završetku kongresa, dok su ljudi stajali u dugom redu kako bi ga pozdravili, zamolili ga za razgovor ili još jednu molitvu, među njima je bila i djevojčica koja je došla sa svojom majkom. Pred svima je svjedočila da dugo nije mogla oprostiti svome ocu jer ju je zlostavljao dok je bila malena. Dok je u nagovoru slušala o oprostu, u njezinu se srcu, prema onome što je sama rekla, dogodio važan trenutak. Kleknula je i izgovorila riječi koje su duboko dirnule sve prisutne: **„Danas ti opraštam, tata!"** Te su riječi odzvanjale mnogo snažnije od bilo kakvog dugog govora. U njima se očitovala bol koju je dijete dugo nosilo, ali i hrabrost da napravi

korak prema oprostu. Njezine riječi bile su toliko dirljive. Usred vlastite boli, izgovorila je riječi koje su pokazale koliko duboko čovjek čezne za slobodom srca.

Kongres je zaključen posjetom svetištu Gospe od Candelarije, najvećem Marijanskom svetištu na Kanarskim otocima. To sveto mjesto okuplja hodočasnike iz svih dijelova otočja, povezane ljubavlju i pobožnošću prema Blaženoj Djevici Mariji. Tako je ovaj put završio u ozračju Marijanske pobožnosti, s nadom da će sjeme posijano tijekom susreta nastaviti rasti u srcima onih koji su otvorili vrata Božjoj milosti.

Kanarski otoci, Tenerife - Svetište Gospe od Candelarije (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

BARCELONA: ISUS STALNO KUCA NA VRATA NAŠEGA SRCA

Nakon što je napustio Kanarske otoke, uputio se u Barcelonu, gdje ga je vlč. Felipe Simón Muñoz pozvao da tijekom tri dana propovijeda i moli za bolesne u župi *Sant Sebastià de Pomar*.

Prvi dan susreta bio je 12. listopada, na državni blagdan u Španjolskoj poznat kao Dan hispanskog svijeta (*Día de la Hispanidad*). Tim se datumom obilježavaju povijesne veze Španjolske s hispanskim zemljama.

Istoga dana Crkva slavi i blagdan Blažene Djevice Marije od Stupa (*Nuestra Señora del Pilar*), koja zauzima posebno mjesto u srcima španjolskih vjernika.

Nije dovoljno samo vjerovati u Isusa – potrebno mu je pripadati

Barcelona, križ u svetištu Srca Isusova na vrhu planine Tibidabo (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Nakon molitve krunice održao je nagovor tijekom kojega je govorio o tri vrste suza ili plača.

1) Postoje suze zbog vidljivih stvari, kada nam umre neka draga osoba ili nas netko povrijedi, pokrade ili nam učini neku nepravdu itd. Ove suze su danas najčešće.
2) Zatim, suze kajanja zbog grijeha koje smo učinili protiv Boga. Ako se spotaknemo i padnemo u grijeh, liječiti ih treba suzama. Jer suze peru grijehe. Suze kajanja čiste dušu i srce. Na taj način grijeh izlazi iz čovjeka. U suzama pokajanja rađa se novi život
3) Postoje suze gdje će biti, kako kaže Isus, plač i škrgut zubi, tj. u Paklu. To je vječna ili besmrtna smrt. Ovdje na zemlji treba zaplakati zbog grijeha da tamo ne moramo.

U propovijedi tijekom prve svete mise posebno je istaknuo ulogu Blažene Djevice Marije, naše zagovornice pred Bogom. Osvrćući se na evanđeoski odlomak u kojem Isus pita: „Tko je majka moja, tko li braća moja?”, potaknuo je vjernike da svakoga dana odvoje vrijeme za čitanje i dublje upoznavanje Božje riječi. Jer ona nas posvećuje kada je čitamo.

Pritom je naglasio da Isus svojom porukom poziva svakoga od nas da mu se približimo ne samo riječima nego i životom, vršeći volju njegova nebeskog Oca. Jer, kako sam Isus kaže, njegovi su brat, sestra i majka svi koji slušaju Božju riječ i vrše je. Upozorio je na to koliko vremena možemo provesti uz mobitel ili na nogometnoj utakmici, dok se opravdavamo kako nemamo vremena za svetu misu i osobnu molitvu. Pozvao je vjernike da preispitaju svoje prioritete i ponovno otkriju važnost osobnog odnosa s Gospodinom, koji zaslužuje biti u središtu našega života.

Barcelona, župa sv. Sebastijana (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Poniznost je znak povezanosti s Kristom

Drugoga dana u crkvi govorio je o znakovima ponizne osobe, oslanjajući se na učenja svetih otaca Crkve. U tome se treba vježbati svaki dan. Jer bez poniznosti naša vjera se gasi. Biti ponizan znači:

- ✓ Sebe smatrati grešnijim i gorim od drugih grešnika.
- ✓ Smatrati da nismo učinili u životu do sada ništa dobroga za Boga.
- ✓ Koriti samoga sebe na svakome mjestu i u svako vrijeme.
- ✓ Nikoga ne osuđivati, ponižavati, ogovarati, nego druge hvaliti i uzvisivati.
- ✓ Govoriti tiho i polako, ni u čemu se ne isticati, misliti na svoju smrt, ne lagati, ne voditi prazne razgovore.
- ✓ Svakoga se dana iskreno kajati za svoje grijehe.
- ✓ U nevolji govoriti: „Zaslužio sam i veću kaznu zbog svojih grijeha."
- ✓ Ne trčati za prvim mjestima niti ulaziti u prepirke i svađe.
- ✓ Imati pouzdanje u Boga i kada dođu nevolje i opasnosti.
- ✓ Ponizan čovjek ne misli visoko o sebi niti pada u očaj ili depresiju kada dođu nevolje i bolesti.

U homiliji tijekom svete mise naglasio je kako smo po zaslugama Isusove smrti i uskrsnuća slobodni, više nismo robovi grijeha. Krist nam je svojom žrtvom otvorio put prema slobodi, ali na nama je da tu slobodu prihvatimo i živimo u njoj.
Govoreći o dnevnom psalmu, osobito o riječima koje izražavaju ljubav prema Božjim zapovijedima, postavio je prisutnima pitanje koje je svakoga pozvalo na iskreno preispitivanje vlastita srca: Uživate li doista u slušanju Božje riječi? Uživate li biti na misi?

Barcelona, župa sv. Sebastijana (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Osvrćući se na evanđeoski odlomak o ženi grešnici koja je ušla u Šimunovu kuću gdje je Isus pozvan na objed, približio je vjernicima dubinu njezine ispovijedi i kajanja. Plačući je ispovjedila svoje grijehe i to javno. Nije opravdavala svoje grijehe nego je pred Isusa donijela svoje slomljeno srce.

Upravo takvo kajanje, trebamo i sami imati: ponizno doći Isusu, pasti ničice pred njim i iskreno mu predati sve ono što nas udaljava od njegove ljubavi. Susret s Isusom ne smije nas ostaviti nepromijenjenima. Kao što je ta žena došla pred Gospodina s teretom svoje prošlosti, tako i mi trebamo doći pred njega spremni ostaviti grijeh i započeti nov život. Na ispovijed treba ići da nam Gospodin promijeni život.

Barcelona, župa sv. Sebastijana: Marijo, vrata nebeska
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Službeni dio susreta bio je završen, ali to nije značilo i kraj. Na izlazu iz crkve čekali su ga brojni ljudi koji su željeli postaviti pitanja, povjeriti mu svoje brige, potražiti savjet ili ga zamoliti da ponovno moli za njih.

Među njima je bilo i osoba s teškim bolestima, ljudi suočenih s naizgled bezizlaznim situacijama, koji su u svojoj patnji tražili tračak nade.

Na susret je stigla čak i jedna obitelj iz Pariza, čiji šestogodišnji sin još nije progovorio. I oni su došli tražiti pomoć, nadu i riječi ohrabrenja.

On je strpljivo slušao i odgovarao na njihova pitanja te im davao daljnje smjernice za njihov duhovni put. Iznova ih je poticao da svoje živote uistinu predaju Gospodinu, da se ne oslanjaju na vlastite snage. Razgovori su se nastavili na ulici, pokraj automobila kojim je fra Ivo trebao krenuti na odmor.

Čak su se i u automobilu nastavili razgovori i pitanja. Bilo je to poput susreta ljudi koji su godinama bili gladni riječi koja donosi nadu, riječi koja dopire do dubine duše i potiče čovjeka da promijeni svoj život.

Plodovi susreta nastavili su pristizati i nakon što je fra Ivo otišao na počinak, premda je duhovna obnova još bila u tijeku i sudionike je čekao i treći dan. Već nakon drugoga dana u srcima su se počeli događati duboki pomaci. Stizale su poruke ljudi koji su se, nakon povratka svojim kućama, čak i kasno navečer, vraćali riječima koje su toga dana čuli i zapisivali ih kako ih ne bi zaboravili. Pojedine su im se rečenice duboko urezale u srce, potičući ih na razmišljanje, molitvu i iskreno preispitivanje vlastita života. Činilo se kao da ono što su čuli nije završilo odlaskom iz crkve, nego je tek počelo odjekivati u dubini njihove duše.

Možda u tom trenutku nisu ni bili svjesni koliko se duboko te riječi ukorjenjuju u njihovoj nutrini. No sjeme je bilo posijano. U tišini njihovih domova, daleko od mnoštva i svjetala dvorane, započinjao je osobni susret s onim što su toga dana čuli.

Jer prava promjena često ne počinje pred mnoštvom, uz snažne emocije i riječi koje nas na trenutak dirnu. Ona počinje poslije, kada ostanemo u samoći i u tišini, kada se suočimo s vlastitim srcem i kada odlučimo da više ne želimo živjeti kao prije. Možda je upravo tada, u tišini njihovih domova, započinjalo ono najvažnije: promjena srca i povratak Bogu. Jedna vrata su se otvorila.

Poziv na svetost – otvoriti srce da bi Krist prebivao u nama

Trećega i posljednjega dana duhovne obnove u Barceloni plodovi duhovne obnove osjećali su se već prije njezina početka. Kada smo toga posljednjeg dana stigli pred župnu crkvu, na ulazu nas je čekala župnikova majka. Prvo što nas je upitala bilo je može li otići u obližnju bolnicu i pozvati na susret neke bolesnike koje ondje poznaje. Njezina jednostavna, ali snažna gesta pokazala je kako se plamen vjere može prenijeti dalje: kada čovjek doživi nešto što ga dotakne u dubini duše, javlja se želja da to iskustvo podijeli s drugima, osobito s onima koji trpe.

U nagovoru je prisutne pozvao na svetost, podsjetivši ih da je za ulazak u Nebo potrebno odreći se grijeha i iskreno se opredijeliti za Boga. Istaknuo je nekoliko konkretnih koraka na putu prema svetosti: svakodnevno zahvaljivati Bogu, kajati se za svoje grijehe, moliti se Bogu da nas učini svetima te moliti za svetost svojih bližnjih.

Barcelona, župa sv. Sebastijana (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

U propovijedi se osvrnuo na liturgijska čitanja, posebno istaknuvši riječi apostola Pavla o potrebi da živimo po Duhu, a ne po tijelu. Govoreći o psalmu, podsjetio nas je da se naša ljubav prema Bogu očituje upravo u tome koliko čuvamo njegovu Riječ i živimo prema njoj.

Posebno snažnu poruku uputio je upozorivši na opasnost **farizejskoga duha**. Pozvao je vjernike da bez zadrške slijede Krista, da mu se potpuno predaju i dopuste mu da preobrazi njihova srca. Pritom je pojasnio da biti farizej znači biti blizu Bogu a ne biti Božji.
Upozorio je i na činjenicu da su mnogi katolici primili sve sakramente, a ipak se nisu potpuno predali Isusu Kristu. Čak i među onima koji redovito dolaze na svetu misu i pristupaju svetoj pričesti može biti prisutan farizejski duh: zatvorenost prema promjeni, nespremnost na obraćenje i stalno propitivanje Božjih zahtjeva umjesto poniznoga prihvaćanja njegove Riječi. Kao što su to činili farizeji u Isusovo vrijeme, tako i danas neki ljudi radije traže razloge i pitaju, zašto ovo, zašto ono itd.

Nakon propovijedi je molio pojedinačno za okupljene vjernike, a župnik mu je na kraju susreta zahvalio na dolasku i za sva tri dana intenzivnoga duhovnog programa. Istaknuo je da su to bili dani dubokoga duhovnog iskustva te da će im nedostajati u župi. Nakon završetka susreta vjernici su ga čekali ispred crkve kako bi mu postavili još pokoje pitanje i zamolili ga za blagoslov.

Nakon završetka susreta nisu prestajala svjedočanstva. Tijekom vožnje automobilom razgovarao je s osobom koja boluje od raka a koja je sudjelovala na duhovnoj obnovi, kao i s jednim bračnim parom. Svi su govorili o tome koliko ih je ovaj duhovni susret potresao i ostavio dubok trag u njima. Priznali su da im dosad nitko nije govorio u Barceloni na takav način.

Osjećali su da su pozvani na promjenu života, ali ne samo na onu površnu promjenu o kojoj često govorimo, gotovo usput, kada kažemo: „Moram promijeniti svoj život." Riječ je o istinskoj promjeni svakodnevnoga ponašanja, naših navika, misli i odnosa prema Bogu – o odluci da se počnemo iskrenije kajati i svakoga dana iznova otvarati Gospodinu.

Voditelj je posebno istaknuo važnost malih, naizgled neznatnih postupaka koji mogu imati veliko značenje za naš duhovni život. Primjerice, kada se ujutro probudimo, prvo što bismo trebali učiniti jest: prekrstiti se, pokajati se i zazvati ime Isusovo. Jer način na koji započinjemo dan može pokazati komu dajemo prvo mjesto u svojem životu.

I tako se otvaraju još jedna vrata ljudskoga srca – vrata kroz koja ulazi Sunce s visine. Njegove zrake prodiru kroz svaku našu iskrenu želju za obraćenjem, svako kajanje i svaku odluku da više ne živimo samo po svojoj volji, nego prema Božjoj Riječi. Gospodin čeka da mu otvorimo vrata svoje nutrine kako bi mogao djelovati u nama, liječiti ono što je ranjeno, mijenjati ono što je potrebno promijeniti i učiniti nas sve sličnijima sebi.
Jer, kako je više puta rekao, cilj nije samo doživjeti lijep duhovni susret, nego dopustiti Isusu da doista prebiva u nama – u našim mislima, riječima, odlukama i svakodnevnim postupcima. Imati ga uvijek pred očima.

Tako je završeno evangelizacijsko putovanje u Barceloni, obilježeno snažnim pozivom na obraćenje, molitvom i svjedočanstvima koja su pokazala da Božja riječ može probuditi i najdublje dijelove ljudskoga srca.

Posljednji dio boravka obilježio je posjet katedrali Svetoga Križa i svete Eulalije (*Catedral de la Santa Cruz y Santa Eulalia*), bazilici Svete Obitelji (*Sagrada Família*) te svetištu Presvetoga Srca Isusova na vrhu planine Tibidabo, na više od 500 metara nadmorske visine.

Barcelona, Bazilika sv. Obitelji
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

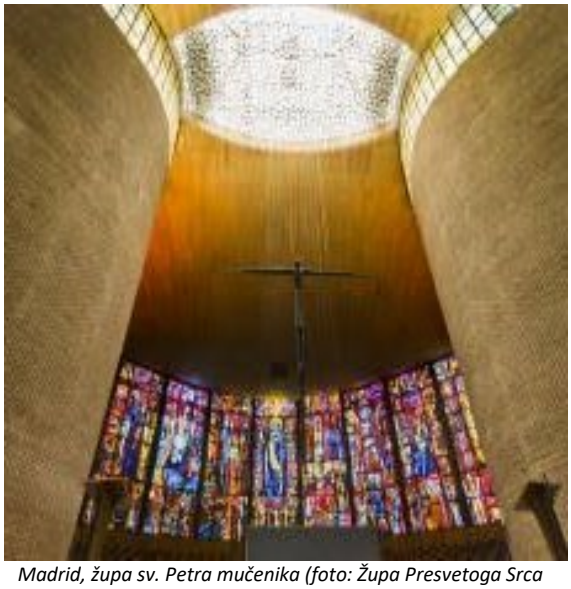

Barcelona, Katedrala sv. križa i sv. Eulalie
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Barcelona, svetište Presvetoga Srca Isusova na vrhu planine Tibidabo
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

MADRID: SJEKIRA JE POLOŽENA NA KORIJEN

Madrid, župa sv. Petra mučenika (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Nakon Barcelone, pozvan je na dvodnevni duhovni susret u Madridu.
Prvoga dana pozvali su ga dominikanci, na čelu s fra Marcosom Ramónom Ruizom Arbeloom, župnikom i vikarom župe sv. Petra mučenika. Taj se susret održao upravo na blagdan svete Terezije Avilske, djevice i naučiteljice Crkve. Među okupljenima je bio i vice-rektor sjemeništa u Toledu, najvećega sjemeništa u Španjolskoj, koji je došao u pratnji jednoga teško bolesnog bogoslova.

Prije početka molitve krunice župnik je pozdravio pred svima gosta i govorio o njegovom daru ozdravljanja u službi Crkve. Pritom je poručio kako je i samim vjernicima potreban dar da bi mogli pristupiti tom daru ozdravljenja, a to je dar prihvaćanja Božjega djelovanja i ozdravljenja koje im Gospodin želi podariti.

Započeo je svoj nagovor riječima koje nisu ostavljale prostora ravnodušnosti. Poput Ivana Krstitelja u njegovo vrijeme, govorio je beskompromisno, odlučno i bez straha, izravno progovarajući o korijenima duhovne krize suvremenoga društva. Nije ublažavao istinu o grijehu niti je pokušavao učiniti Božju riječ ugodnijom ljudskim ušima. Sa svećeničkim autoritetom i gorljivošću pozivao je na obraćenje, ne zaobilazeći ono što čovjek često ne želi čuti, ali što mu je potrebno da bi se vratio Bogu.

U početku su neki vjernici sjedili prekriženih ruku, zatvorena srca, možda još ne sluteći što će se dogoditi. No, kako je nagovor odmicao, mač Duha Svetoga sve dublje je prodirao u ljudska srca, razotkrivajući ono što je dugo bilo skriveno. Na licima okupljenih mogle su se vidjeti suze, duboka ganutost i snažne emocije. Mnogi su bili duboko dirnuti onime što su čuli, kao da je Božja riječ dotaknula upravo ono mjesto u njihovoj nutrini koje je najviše trebalo ozdravljenje.

Gotovo kao da su se mogle osjetiti riječi svetoga Ivana Krstitelja: „Već je sjekira položena na korijen stablima” (usp. Mt 3,10). Bio je to poziv koji nije dopuštao odgađanje: vrijeme je za obraćenje, za odluku i za promjenu srca i to upravo sada**.**

U svojem nagovoru izložio je tri načina molitve: **molitva plača, molitva jauka, te molitva kao krik iz dubine duše prema Bogu.** Potaknuo je vjernike da tako mole ako žele nešto primiti od Boga ili ako žele da ih Gospod oslobodi od nekog poroka. Potkrijepio je to učenje biblijskim primjerima.

Madrid, župa sv. Petra mučenika (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Koliko je snažan dojam ostavio nagovor, moglo se naslutiti već na početku svete mise. U uvodnim riječima župnik nije skrivao svoje oduševljenje onime što je upravo čuo. Vidno dirnut i ispunjen žarom Duha Svetoga, izrazio je svoje divljenje, prepoznajući u izgovorenim riječima snagu istine koja dopire do čovjekove nutrine.

U propovijedi se osvrnuo na Isusov poziv: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti” (Mt 11,28). Istaknuo je kako čovjek, kada se osjeti umornim i opterećenim, često traži odmor na moru, u toplicama ili u planinama, a zaboravlja otići onomu koji jedini može pružiti dubinski mir duši. Isus nas poziva da dođemo k njemu na svetu misu, da ostanemo s njim u klanjanju, da ga susretnemo u tišini i samoći te da se iskreno pokajemo za svoje grijehe.

Ako i dalje ostajemo umorni, opterećeni i nemirni, upozorio je, znak da se još nismo uistinu odazvali Isusovu pozivu i dopustili mu da zahvati naš život. Nije dovoljno samo znati da nas Isus zove; potrebno je odazvati se, doći k njemu i otvoriti mu srce.

Po završetku programa, kao i mnogo puta prije, vjernici su se počeli okupljati pred sakristijom, želeći ga osobno susresti, zahvaliti mu i podijeliti s njim ono što su doživjeli. Dirljivim riječima izražavali su zahvalnost Bogu za njegov dolazak, potičući ga da nastavi svoje poslanje i nikada ne odustane od onoga što čini za Boga i za ljude.

Mnogi su ga pitali i za osobni savjet, tražeći riječ ohrabrenja, molitvu ili duhovnu pomoć. Među njima su bili i vice-rektor sjemeništa u Toledu te bogoslov koji je od početka sudjelovao u susretu. Zamolili su ga da na kraju

programa posebno moli za mladoga bogoslova koji je bolestan. Prihvatio je njihovu molbu i neko vrijeme molio za njega. U tom jednostavnom, očinskom susretu, nakon molitve, nježno ga je pomilovao po obrazu, kao da mu želi prenijeti poruku ohrabrenja: bit će dobro. Bio je to malen, ali duboko ljudski i dirljiv trenutak, ispunjen brigom, nježnošću i nadom.

Tako se polako privodio kraju još jedan dan, ali ne i ono što je toga dana započelo u ljudskim srcima. Činilo se kao da je strijela Božje ljubavi, poput one koju je sveta Terezija Avilska opisivala u svojem mističnom iskustvu, duboko probola srca okupljenih. Nije to bio samo trenutak snažnih emocija, nego poziv da se nešto promijeni, da se čovjek vrati Bogu i dopusti mu da preobrazi njegovu nutrinu.

Možda će se pravi plodovi ovoga susreta pokazati tek u danima koji dolaze, u tihim odlukama, iskrenim ispovijedima, pomirenjima i novim počecima. Jer kada Božja riječ dotakne srce, ona ne dolazi samo da bi ganula čovjeka, nego da bi ga promijenila.

Fra Ivo s braćom dominikancima
Madrid, župa sv. Petra mučenika (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Zagrljaj koji je obilježio oproštaj

Madrid, župa Gospe od apostola
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Drugoga dana bio je pozvan propovijedati u župi *Nuestra Señora de los Apóstoles*, na poziv župnika, o. Joséa Manuela Lozana Zaza. Riječ je o crkvi čija je gradnja još u tijeku, ali koja je već bila ispunjena vjernicima.

Tu je dočekan je s velikom toplinom i otvorenošću srca. Bio je to ujedno posljednji dan njegova evangelizacijskoga putovanja u Španjolsku.

U nagovoru je govorio **o grijehu kao sotonskom uženu,** koji čovjeka drži zarobljenim. Istaknuo je kako je potrebno ozbiljno kajanje i to svakodnevno da bi pobijedili grijeh. Važno je sjećati se svojih grijeha i gorko se kajati za nj. Na taj način se Duh Sveti pokreće u nama.

Potom je govorio o pet duhovnih razina koje čovjeka vode prema dubljoj slobodi u Bogu:

- ✓ Biti slobodan od potrebe da te ljudi hvale, slave, časte, da budeš popularan, da uspiješ u životu.
- ✓ Biti slobodan od svih noćnih izlazaka, provoda, putovanja, duha ovoga svijeta i onoga što svijet nudi.
- ✓ Biti slobodan od ljubavi prema novcu i maštanja o brzom bogaćenju.
- ✓ Primati uvrede i nepravde od ljudi radosno. Zapravo, šutjeti i radosno prihvaćati uvrede. Tako se duša čisti.
- ✓ Radovati se kada dođu problemi i poteškoće a ne odmah tražiti rješenja ili pasti u očaj i sažaljevanje.

Istaknuo je kako čovjek, kada počne živjeti ovih pet duhovnih razina, već ovdje na zemlji počinje živjeti Raj. Da bi nas Bog prepoznao kada umremo, onda moramo imati neke osobine koje ima Bog.

Madrid, župa Gospe od apostola (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Nakon nagovora uslijedilo je slavlje svete mise. U propovijedi je govorio o tome kako je narod nekoć hrlio za Isusom te kako smo i mi danas pozvani činiti isto: dolaziti na svetu misu, molitvu, slušanje Božje riječi, ispovijed. Potaknuo je vjernike da Evanđelje slušaju srcem a to znači, primjeniti ono što čuješ na sebe i svoj život.

Podsjetio je i na Isusove riječi koje je često upućivao svojim apostolima: „Ne bojte se!" Govorio je o strahu koji čovjeka sputava i o potrebi da se s njim suočimo, oslanjajući se na Gospodinovu snagu. Kao primjer naveo je Davida koji je krenuo protiv Golijata svjestan da nije sam, nego da je Gospodin s njim. Istaknuo je kako se strah ne pobjeđuje lijekovima ili bježanjem od njega, nego suočavanjem s njim uz pouzdanje u Boga. Zaključio je propovijed riječima: **kada zavolimo Krista, naša duša se oslobađa straha**.

Na završetku susreta izložen je Presveti Oltarski Sakrament, podsjećajući vjernike na istinu da je Isus živ, da je isti jučer, danas i zauvijek te da i danas oslobađa i ozdravlja. Svećenici su samo oruđe u njegovim rukama, a sva milost dolazi od Gospodina. Uslijedila je pojedinačna molitva tijekom koje je fra Ivo molio za bolesnike. Mnogi su željeli osobno pristupiti i zamoliti za molitvu, a ozračje sabranosti i pouzdanja u Boga obilježilo je završetak ovoga susreta.

Madrid, župa Gospe od apostola (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Pri kraju susreta župnik je bio vidljivo ganut te mu je zahvalio na dolasku i milostima koje su vjernici primili tijekom njegova boravka. Zamolio je okupljene da, prema svojim mogućnostima, daju prilog za daljnja putovanja i evangelizacijsko djelovanje. Međutim, prilikom pozdravljanja vjernika na kraju on je objavio da će prikupljeni novac biti namijenjen župniku o. Joséu Manuelu, čija je crkva još bila u izgradnji.

Vjernici su ga i dalje čekali na izlazu, želeći mu postaviti još koje pitanje ili s njim razmijeniti nekoliko riječi. Među njima su bila i dvoje djece koja su mu, nakon što je izašao, prišla, zahvalila mu na dolasku i zagrlila ga. Bio je to posebno dirljiv prizor. Radost na njihovim licima podsjetila nas je na jednostavnost dječje vjere i ljubavi, a njihov je zagrljaj unio posebnu toplinu u posljednje trenutke ovoga susreta. Na trenutak se činilo kao da nas je Dijete Isus, već prisutno u crkvi, dočekalo i na izlazu, kroz radost i zagrljaj to dvoje djece.

Bio je to zagrljaj zahvale i oproštaja, posljednji prizor koji je obilježio njegov boravak u Španjolskoj. Nakon susreta s brojnim vjernicima, molitve i naviještanja Evanđelja, upravo je taj jednostavan dječji zagrljaj ostao kao tiha i dirljiva uspomena na završetak ovoga putovanja.

Madrid, župa Gospe od apostola (foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Ávila: poziv koji se ne može odbiti

Na kraju samog putovanja posjetio je Ávilu, grad u kojem se nalazi samostan Utjelovljenja, mjesto na kojem je velika španjolska svetica sv. Terezija Avilska započela svoje poslanje.

Po dolasku u samostan srdačno ga je primio o. Arturo Díaz Conejo, L.C., samostanski kapelan. Uslijedio je vrlo ugodan razgovor na talijanskom jeziku, nakon kojega je fra Ivo imao priliku susresti se i s bosonogim karmelićankama. Razmijenili su nekoliko riječi prožetih Duhom Svetim, a sestre su obećale moliti za njega i njegovo poslanje, dok je on obećao da će moliti za njih kao što moli za sebe.
Bio je to kratak susret, ali ispunjen posebnom radošću, duhovnom blizinom i onom tihom ljepotom koja nastaje kada se srca susretnu u Gospodinu.

Avila, samostan Utjelovljenja
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Avila, samostan Utjelovljenja – ćelija sv. Terezije Avilske
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Avila, samostan Utjelovljenja - oratoriji
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Avila, samostan Utjelovljenja – o. Arturo Díaz Conejo i fra Ivo Pavić
(foto: Župa Presvetoga Srca Isusova, Šurkovac, 2026.)

Bože, promijeni naša srca!

Svakoga dana pristizala su nova svjedočanstva o onome što su ljudi doživjeli tijekom ovih duhovnih susreta. Sudionici su nam se javljali, dijelili svoja iskustva i izražavali želju da dođu u Šurkovac, a već se počela okupljati i prva skupina hodočasnika. Bilo je dirljivo vidjeti kako ono što su doživjeli tijekom ovih dana nije ostalo tek lijepa uspomena, nego je u njihovim srcima probudilo novu žeđ za Bogom i želju za daljnjim rastom u vjeri.

Među pristiglim svjedočanstvima posebno nas je dotaknula poruka jednog čovjeka s Tenerifa, koji je podijelio svoje iskustvo: *„Na nedavnom susretu na Tenerifima Duh Sveti htio me je obdariti darom ozdravljenja od moje gluhoće. Nakon deset godina nošenja slušnih aparata, od subote, 10. listopada, više ih ne koristim jer bez njih savršeno čujem. Hvala Bogu za sve!"*

Takva svjedočanstva podsjećaju nas da Božje djelovanje ne završava posljednjom molitvom ni odlaskom iz crkve. Božja riječ nastavlja djelovati, sjeme vjere nastavlja rasti, a u ljudskim se srcima rađa nova nada. Od Tenerifa do Madrida, na svakoj postaji ovoga evangelizacijskog putovanja otvarala su se vrata ljudskih srca. Kroz njih je mogla poteći Božja ljubav, koju Gospodin daruje svojemu narodu i po svojim svećenicima.

Na svim mjestima koja je posjetio, među ljudima različitih životnih priča, potreba i rana, odzvanjao je isti poziv: **otvoriti srce Kristu, odreći se grijeha, iskreno se kajati i dopustiti Gospodinu da nas mijenja**. Jer nije dovoljno samo čuti Božju Riječ – potrebno je odgovoriti na nju vlastitim životom i cijelim svojim bićem.

Božje djelo nije završilo. Brojna su srca dotaknuta, sjeme vjere posijano, a poziv na obraćenje i novi život nastavlja odzvanjati. Jer Božja riječ nije okovana granicama, udaljenostima ni završetkom jednoga putovanja. Ona nastavlja živjeti u svakome srcu koje joj se otvori.

18.10.2026.

Ekipa prevoditelja, Župa Presvetog Srca Isusova
Šurkovac, Bosna i Hercegovina
www.zupa-surkovac.com